

гърне безъ дрѣжка. Слѣдъ това той спрѣ въртенето, откъсна една малка частъ калъ, заваля я въ рѣцѣтъ си, залѣпи двата ѣ края на гърнето, и ето ви дрѣжката. По този начинъ човѣкътъ направи отъ насъ доста *гърнета*, слѣдъ което почна да ни реди едно по едно да се печемъ на слънце.

Като се изпекохме на слънцето, човѣкътъ ни събра и нареди въ една пещъ, па я подклади съ огънь. „Чакъ сега ще я нагласимъ!“—се обади едно гърне. „Какво ли иска отъ насъ тоя човѣкъ!“—се отзова друго. „Какво ли?—казахъ азъ, рекълъ е да ни погуби отъ свѣта и туй е то . . .“ Слѣдъ моя краткъ разговоръ всички се спотаихме и чакахме смъртъта си.

Пещъта горя дълго врѣме Въ нея настана такава силна горещина, щото ние едва търпѣхме; при това сивиятъ ни цвѣтъ почна да се прѣвръща въ червенъ—за малко врѣме всички почервенѣхме.

Като се свърши това, човѣкътъ загаси пещъта и топлината малко по малко почна да намалява, до гдѣто най-послѣ се изгуби съвършено. Тогава човѣкътъ ни извади, полѣ ни отъ вѣтрѣ съ *глетъ* (сѣйдинение отъ кременъ и горено олово) и ни нареди въ дюкяна за проданъ.

„Съ това се завършва моята история, каза гърнето, и продължи: вие чухте, че много тегла съмъ прѣкарало, до като стана на гърне; ала безъ това азъ щѣхъ и до сега да лежа въ земята безъ да принесе нѣкаква полза.“

